Muhammad Hafiz Mukrimin bin Abdulkeh @ Norhisyamuddin lwn Pendakwa Raya dan satu lagi rayuan

MAHKAMAH RAYUAN (PUTRAJAYA) — RAYUAN JENAYAH NO W-O5(M)-438–12 TAHUN 2020 DAN W-05(M)-439–12 TAHUN 2020

HAS ZANAH MEHAT, AHMAD NASFY DAN HASHIM HAMZAH HHMR

7 MAC 2022

Prosedur Jenayah — Rayuan — Rayuan terhadap sabitan dan hukuman — Perayu disabitkan bersalah atas pertuduhan mengedar dadah — Sama ada tangkapan terhadap perayu telah didalangi pegawai tangkapan serta peranan individu lain — Sama ada pendirian berbeza pihak pendakwaaan menimbulkan keraguan — Sama ada tertuduh adalah 'innocent carrier' — Sama ada pembelaan perayu adalah penafian semata-mata dan pemikiran terkemudian — Sama ada hakim bicara tersalah arah — Sama ada sabitan adalah selamat — Akta Dadah Berbahaya 1952 s 39B(1)

Ini adalah rayuan terhadap keputusan Mahkamah Tinggi yang mensabitkan dan menjatuhkan hukuman mati terhadap perayu atas dua pertuduhan mengedar dadah berbahaya di bawah s 39B(1) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB 1952'). Pada 23 Julai 2018, SP5 telah melihat perayu, yang memandu kereta berhenti di kawasan tempat letak kereta di tempat kejadian. Selepas perayu keluar dari kereta tersebut, SP5 dan pasukannya telah menangkap perayu dan kemudiannya telah merampas sebatang kunci kereta bersama satu alat penggera kereta ('P36') daripada genggaman tangan kanan perayu. Kemudiannya, dengan menggunakan kunci yang telah dirampas daripada perayu itu, SP5 telah membuat pemeriksaan ke atas kereta tersebut dengan disaksikan oleh perayu. Hasil daripada pemeriksaan yang telah dijalankan, SP5 telah menjumpai satu beg galas hitam yang terletak di atas kerusi bahagian penumpang hadapan kereta tersebut. Hasil pemeriksaan seterusnya mendapati di dalam beg galas tersebut mengandungi dadah berbahaya yang menjadi perkara matan ('subject matter') di dalam pertuduhan Kes WA-45A-50–12 Tahun 2018. Perayu telah kemudiannya memandu arah SP5 dan pasukannya ke sebuah rumah di Kuala Lumpur. Setibanya di sana, SP5 dan pasukannya telah memasuki unit berkenaan dengan menggunakan kunci yang telah dirampas daripada perayu. Dengan dipandu arah oleh perayu, SP5 telah memasuki bilik kedua dan di dalam sebuah almari yang ditunjukkan oleh perayu, SP5 telah menjumpai satu beg plastik hitam. Di dalam beg plastik hitam ini mengandungi dadah berbahaya yang menjadi perkara matan di dalam pertuduhan Kes WA-45A-51–12 Tahun 2018. Dadah tersebut telah dianalisis dan disahkan oleh ahli kimia ('SP1') sebagai dadah berbahaya seperti

A disenaraikan di dalam Jadual Pertama ADB 1952 untuk kedua-dua pertuduhan yang dihadapi tertuduh. Di akhir kes pendakwaan, hakim bicara mendapati bahawa terdapat suatu kes prima facie terhadap perayu dan seterusnya memanggil perayu untuk membela diri ke atas kedua-dua pertuduhan yang dihadapinya. Di akhir kes pembelaan, hakim bicara
B mendapati bahawa pihak pendakwan telah berjaya membuktikan kes melampaui keraguan munasabah terhadap perayu untuk kedua-dua pertuduhan. Isu-isu yang dibangkitkan di dalam rayuan ini adalah: (a) sama ada tangkapan terhadap perayu telah didalangi oleh pegawai tangkapan ('SP5') dan SD2 serta peranan Pok Ya dalam kes ini; (b) sama ada tertuduh adalah
C 'innocent carrier'; dan (c) sama ada pembelaan perayu adalah suatu penafian semata-mata dan suatu pemikiran terkemudian.

Diputuskan, membenarkan kedua-dua rayuan:

D (1) Mahkamah bersetuju dengan hujahan peguambela perayu yang terpelajar bahawa kandungan di dalam ekshs D74 dan D75 berkaitan jenis dadah berbahaya, lokasi pengedaran dadah dan tempoh masa pengedaran dadah adalah lebih kurang sama dengan fakta dalam kes ini dan tidak menolak kemungkinan bahawa tangkapan terhadap perayu
E telah didalangi oleh SP5 bersama-sama SD2. Fakta ini disokong oleh keterangan SD2 sendiri ketika kes di peringkat pembelaan. SD2 mengesahkan bahawa SD2 telah diarahkan oleh SP5 ketika berada di dalam tahanan untuk membuat pesanan dadah berbahaya daripada Pok Ya. SD2 turut mengesahkan bahawa perayu selaku pemandu Grab telah
F diminta oleh Pok Ya untuk menghantar barang yang mengandungi dadah berbahaya tersebut kepada SD2. Keterangan SD2 ini tidak pernah dicabar oleh timbalan pendakwa raya ('TPR') yang terpelajar ketika pemeriksaan balas (lihat perenggan 38–40).

G (2) Mahkamah mendapati bahawa pihak pendakwaan mengambil pendirian yang berbeza dengan mencadangkan bahawa SD2 merupakan pemberi maklumat kepada pihak polis melalui soalan pemeriksaan balas TPR yang terpelajar kepada SD2. Oleh itu, mahkamah mendapati bahawa pendirian yang diambil oleh pihak pendakwaan adalah berbeza-beza dan
H ini sekaligus menimbulkan keraguan ke atas keseluruhan kes pendakwaan (lihat perenggan 44–45).

(3) Di dalam kes ini, pihak pembelaan telah memanggil SD2 sendiri untuk memberikan keterangan di peringkat pembelaan untuk mengesahkan wujudnya penama Pok Ya. Keterangan SD2 mengenai kewujudan dan
I peranan Pok Ya ini tidak dicabar oleh pihak pendakwaan. Maka dapatan hakim bicara bahawa penama ini merupakan suatu watak yang direka-reka adalah tidak berpandu kepada keterangan sedia ada. Mahkamah berpendapat bahawa dapatan hakim bicara bahawa SP10 tidak mempunyai butiran untuk menjalankan siasatan lanjut terhadap

terhadap Pok Ya sedangkan kegagalan siasatan itu berpunca daripada SP10 sendiri adalah suatu salah arah yang mewajarkan campur tangan dalam rayuan. Penama Pok Ya ini sememangnya wujud dan penama ini bukanlah rekaan perayu semata-mata. Daripada keterangan yang telah dikemukakan oleh perayu dan SD2, adalah jelas bahawa Pok Ya merupakan pengedar dadah yang sebenar dalam kes ini (lihat perenggan 47, 51 & 53–54).

(4) Keterangan daripada saksi pendakwaan sendiri iaitu pemilik berdaftar kereta tersebut ('SP2') menyatakan kereta tersebut telah dipinjamkan kepada perayu untuk menjalankan perkhidmatan Grab. Keterangan SP2 ini adalah konsisten walaupun semasa pemeriksaan balas. Tambahan pula, SP10 sendiri mengakui bahawa perayu menjalankan perkhidmatan Grab. Mahkamah mendapati bahawa tiada percubaan daripada TPR untuk mendapatkan menjelasan sewaktu pemeriksaan semula berkenaan keterangan SP2 dan SP10. Oleh itu, mahkamah mendapati bahawa ianya terjumlah kepada suatu pengakuan oleh pihak pendakwaan terhadap fakta yang dinyatakan tersebut. Mahkamah juga mendapati bahawa hakim bicara telah tersalah arah kerana penurunan tandatangan di dalam borang bongkar tidak terjumlah kepada apa-apa pengakuan mengenai tempat barang kes ditemui mahupun pemilikan barang rampasan. Oleh itu, pembelaan perayu bahawa perayu merupakan seorang 'innocent carrier' adalah bermerit. Kegagalan hakim bicara untuk meneliti keterangan-keterangan di atas terjumlah kepada suatu salah arah yang mewajarkan campur tangan rayuan (lihat perenggan 66–67, 69, 71 & 77–78).

(5) Mahkamah tidak bersetuju dengan dapatan hakim bicara bahawa pembelaan perayu merupakan suatu penafian semata-mata dan pemikiran terkemudian. Kes pembelaan perayu telah dicadangkan dan diletakkan seawal kes pendakwaan dan keterangan telah dikemukakan di peringkat pembelaan bagi menyokong versi tersebut. Pihak pendakwaan telah gagal untuk membuktikan kesnya terhadap perayu melampaui keraguan yang munasabah (lihat perenggan 79 & 81).

[English summary

This was an appeal against the High Court decision for the conviction and sentence of the appellant to death on two charges of trafficking dangerous drugs under s 39B(1) of the Dangerous Drugs Act 1952 ('the DDA 1952'). On 23 July 2018, SP5 saw the appellant, who was driving the car stopped in the parking area at the scene. After the appellant went out of the car, SP5 and his team arrested the appellant and then confiscated a car key along with a car alarm device ('P36') from the appellant's right hand. Later, using the keys that had been confiscated from the appellant, SP5 had inspected the appellant's car. As a result of the inspection, the SP5 found a black backpack located on the front passenger seat of the car. The inspection also found that the backpack

A contained a dangerous drug which was a subject matter in Case WA-45A-50–12 of 2018. The appellant then drove towards SP5 and his team to a house in Kuala Lumpur. Upon arrival, SP5 and his team entered the unit using the keys that had been confiscated from the appellant. Guided by the appellant, the SP5 entered the second room and in a cupboard shown by the B appellant, SP5 found a black plastic bag. Inside this black plastic bag contained a dangerous drug that was the subject matter of Case WA-45A-51–12 of 2018. The drug was analysed and confirmed by a chemist ('SP1') as a dangerous drug as listed in the First Schedule of the DDA 1952 for both charges proffered against the accused. At the end of the prosecution case, the trial judge found C that there was a prima facie case against the appellant and that he called the appellant to defend himself against both charges. At the end of the defence case, the trial judge found that the prosecution had successfully proved the case beyond reasonable doubt against the appellant for both charges. The issues raised in this appeal were: (a) whether the arrest of the appellant had been made D by the arresting officer ('SP5') and SD2 as well as the role of Pok Ya in this case; (b) whether the accused was an 'innocent carrier'; and (c) whether the appellant's defence was a mere denial and an afterthought.

E **Held**, allowing both appeals:

(1) The court agreed with the learned counsel's argument that the contents in the exhs D74 and D75 related to dangerous drug types, drug trafficking locations and drug trafficking time periods were approximately the same as the facts in this case and did not rule out the F possibility that the arrest of the appellant had been orchestrated by SP5 together with SD2. This fact was supported by the evidence of SD2 himself when the case was at the defense level. SD2 confirmed that SD2 was instructed by SP5 while in custody to request for dangerous drugs from Pok Ya. SD2 also confirmed that the appellant as a Grab driver had G been asked by Pok Ya to deliver the goods containing the dangerous drug to SD2. This SD2 description was never challenged by the learned deputy public prosecutor ('DPP') during cross-examination (see paras 38–40).

H (2) The court found that the prosecution took a different stance by suggesting that SD2 was a whistleblower to the police during the learned TPR cross-examination questions to SD2. Thus, the court found that the stance taken by the prosecution was varied and this casted a doubt on the entire prosecution case (see paras 44–45).

I (3) In this case, the defence had called SD2 himself to give evidence at the defence stage to confirm the existence of Pok Ya. SD2's description of the existence and role of Pok Ya was not challenged by the prosecution. Hence, the judge's finding that this name was a fabricated character was not guided by the existing evidence. The court held that the judge's was

erred in finding that SP10 had no details to carry out further investigations into Pok Ya while the failure of the investigation stemmed from SP10 itself justified the appellate interference. Pok Ya did exist and that was not fabricated by the appellant. From the SD2's evidence, it was clear that Pok Ya was a real drug trafficker in this case (see paras 47, 51 & 53–54).

(4) The evidence from the prosecution witness himself, the registered owner of the car ('SP2') stated that the car was borrowed to the appellant to carry out the Grab service. The description of this SP2 was consistent even during cross-examination. Furthermore, SP10 himself acknowledged that the appellant was on Grab services. The court found that there was no attempt by the TPR to obtain clarification during the re-examination of the evidence of SP2 and SP10. Therefore, the court found that it amounted to a confession by the prosecution of the facts above. The court also found that the judge was erred because the signature in the search list did not amount to confession as to the place where the case items were found nor the possession of the confiscation. Therefore, there was merit in appellant's defence that the appellant was an 'innocent carrier'. The trial judge was erred to examine the evidence which warranted the appellate interference (see paras 66–67, 69, 71 & 77–78).

(5) The court did not agree with the judge's finding that the appellant's defence was a mere denial and an afterthought. The appellant's defence case was put since earlier prosecution stage and evidence was presented at the defence stage in support of the appellant's version. The prosecution had failed to prove its case against the appellant beyond reasonable doubt (see paras 79 & 81).]

Kes-kes yang dirujuk

Ahmad Najib bin Aris v PP [2009] 2 MLJ 613, MP (dirujuk)
Akliansyah v PP [2014] 3 MLJ 392; [2014] 6 CLJ 1, MR (dirujuk)
Hoh Bon Tong v PP [2010] MLJU 2184; [2010] 5 CLJ 240, MR (dirujuk)
Kenneth Fook Mun Lee v PP [2007] 2 MLJ 130; [2006] 4 CLJ 359, MP (diikut)
Lim San Muk v PP [2019] MLJU 1164; [2019] 1 LNS 1762, MR (dirujuk)
Low Kian Boon & Anor v PP [2010] 4 MLJ 425; [2010] 5 CLJ 489, MP (dirujuk)
Luke Nnaemeka Ugwu v PP [2020] 4 MLJ 844; [2020] 4 CLJ 607, MR (dirujuk)
Mohamad bin Deraman v PP [2011] 3 MLJ 289, MR (dirujuk)
Mohd Johi bin Said & Anor v PP [2005] 5 MLJ 409, MR (dirujuk)
Munuswamy Sundar Raj v PP [2015] 6 MLJ 214; [2016] 1 CLJ 357, MP (dirujuk)
Pendakwa Raya v Herlina Purnama Sari [2016] MLJU 1824; [2016] 1 LNS 1855, MP (diikut)

A *PP v Azilah bin Hadri & Anor* [2015] 1 MLJ 617; [2015] 1 CLJ 579, MP (dirujuk)
PP v Mohd Radzi bin Abu Bakar [2005] 6 MLJ 393; [2006] 1 CLJ 457, MP (dirujuk)
Rahmani Ali Mohamad v Pendakwa Raya [2014] MLJU 512; [2014] 7 CLJ
B 405, MR (dirujuk)
Rasoul Bagherbejandi Ahmad v PP and another appeal [2016] 1 MLJ 272, MR (dirujuk)
San Soo Ha v PP [1968] 1 MLJ 34 (diikut)
Suhidar v PP [2019] MLJU 568, MR (dirujuk)
C *Tan Kim Ho & Anor v PP* [2009] 3 MLJ 151; [2009] 3 CLJ 236, MP (diikut)
Yee Wen Chin v PP [2008] 6 MLJ 222; [2008] 6 CLJ 773, MR (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

D Akta Dadah Berbahaya (Langkah-Langkah Pencegahan Khas) 1985
Akta Dadah Berbahaya 1952 ss 2, 37(d), Jadual Pertama

Rayuan daripada: Perbicaraan Jenayah No WA-45A-(50&51)-12 Tahun 2018 (Mahkamah Tinggi, Kuala Lumpur)

E *N Sivananthan (Grace Nathan bersamanya) (Sivananthan) bagi pihak perayu.*
Hanim bt Mohd Rashid (Timbalan Pendakwa Raya, Jabatan Peguam Negara) bagi pihak responden.

F **Hashim Hamzah HMR:**

PENDAHULUAN

[1] Perayu telah didapati bersalah dan disabitkan di atas dua pertuduhan
G mengedar dadah berbahaya oleh Mahkamah Tinggi Kuala Lumpur dan dijatuhkan hukuman mati. Terkilan dengan keputusan Mahkamah Tinggi tersebut, perayu telah memfailkan kedua-dua rayuan ini.

[2] Pada 21 Oktober 2021 setelah mendengar hujah daripada kedua-dua
H pihak dan meneliti keseluruhan rekod rayuan, nota keterangan serta alasan penghakiman hakim Mahkamah Tinggi yang mendengar perbicaraan kes ini ('hakim bicara'), kami telah dengan sebulat suaranya membenarkan kedua-dua rayuan perayu dan selanjutnya melepaskan dan membebaskan perayu daripada kedua-dua pertuduhan tersebut. Ini adalah alasan kami dalam membenarkan
I kedua-dua rayuan ini.

PERTUDUHAN

[3] Dua pertuduhan yang dihadapi perayu adalah seperti berikut:

Pertuduhan Bagi Kes WA-45A-50-12/2018

Bahawa kamu pada 23.7.2018 jam lebih kurang 7.50 malam bertempat di tempat letak kereta tidak berbumbung TESCO Extra, No 1081 Jalan lpoh, di dalam Daerah Sentul, di dalam Wilayah Persekutuan, Kuala Lumpur telah mengedar dadah berbahaya iaitu Methamphetamine berat 1206.3 gram dan dengan itu kamu telah melakukan suatu kesalahan di bawah Seksyen 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 yang boleh dihukum dibawah Seksyen 39B(2) Akta yang sama.

Pertuduhan Bagi Kes WA-45A-51-12/2018

Bahawa kamu pada 23.7.2018 jam lebih kurang 8.20 malam bertempat di premis B-32-03 Eco Sky, No 972 Jalan Ipoh, Batu 6 1/2, di dalam Daerah Sentul, di dalam Wilayah Persekutuan, Kuala Lumpur telah mengedar dadah berbahaya iaitu Methamphetamine berat 307.9 gram dan dengan itu kamu telah melakukan suatu kesalahan di bawah Seksyen 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 yang boleh dihukum dibawah Seksyen 39B(2) Akta yang sama.

FAKTA KES

[4] Fakta kes ini telah dihuraikan oleh hakim bicara di dalam alasan penghakimannya. Kami telah merujuk kepada fakta kes yang telah dinyatakan di dalam alasan penghakiman tersebut dan telah membuat beberapa pengubahsuaian yang kami fikirkan perlu.

[5] Pada 23 Julai 2018 jam lebih kurang 7.30 malam, Insp Wan Muhammad Fauzie bin Wan Daud ('SP5') bersama sepasukan anggota polis dari Jabatan Siasatan Jenayah Narkotik ('JSJN'), Ibu Pejabat Polis Kontinjen ('IPK') Kuala Lumpur telah pergi ke sebuah tempat letak kereta tidak berbumbung di TESCO Extra, No 1081 Jalan lpoh, Sentul, Kuala Lumpur setelah mendapat maklumat daripada orang awam bahawa terdapat aktiviti pengedaran dadah di kawasan tersebut. Maklumat turut menyatakan bahawa aktiviti pengedaran dadah itu dilakukan oleh seorang lelaki berbangsa Melayu dengan menggunakan kereta Perodua Myvi bewarna hitam bernombor pendaftaran JQB 1806 ('kereta tersebut').

[6] Pada jam lebih kurang 7.50 malam, SP5 telah melihat seorang lelaki Melayu, yang kemudiannya dikenali sebagai perayu, yang memandu kereta tersebut dan memberhentikannya di kawasan tempat letak kereta di tempat kejadian.

[7] Selepas perayu keluar dari kereta tersebut, SP5 dan pasukannya telah menangkap perayu dan kemudiannya telah merampas sebatang kunci kereta

bersama satu alat penggera kereta ('P36') daripada genggaman tangan kanan perayu.

[8] Kemudiannya, dengan menggunakan kunci yang telah dirampas daripada perayu itu, SP5 telah membuat pemeriksaan ke atas kereta tersebut dengan disaksikan oleh perayu. Hasil daripada pemeriksaan yang telah dijalankan, SP5 telah menjumpai satu beg galas hitam bertulis 'Under Armour' ('P32') yang terletak di atas kerusi bahagian penumpang hadapan kereta tersebut.

[9] Hasil pemeriksaan seterusnya mendapati di dalam beg galas tersebut mengandungi dadah berbahaya yang menjadi perkara matan ('subject matter') di dalam pertuduhan Kes WA-45A-50–12 Tahun 2018. Turut dirampas di dalam beg galas tersebut adalah empat batang anak kunci dan sekeping kad bertulis 'Eco Sky' atas nama 'Muhammad Hafiz, No KP: 900207–11–5889' dan sekeping kad bertulis 'B-32–03–1'.

[10] Perayu telah kemudiannya memandu arah SP5 dan pasukannya ke sebuah rumah beralamat di Unit No B-32–03, Eco Sky, No 972, Jalan lpoh, Batu 6 1/2, 68100 Kuala Lumpur. Setibanya di sana pada jam lebih kurang 8.20 malam, SP5 dan pasukannya telah memasuki unit berkenaan dengan menggunakan kunci yang telah dirampas daripada perayu. Dengan dipandu arah oleh perayu, SP5 telah memasuki bilik kedua dan di dalam sebuah almari yang ditunjukkan oleh perayu, SP5 telah menjumpai satu beg plastik hitam bertulis 'Thank You' ('P28'). Di dalam beg plastik hitam ini mengandungi dadah berbahaya yang menjadi perkara matan di dalam pertuduhan Kes WA-45A-51–12 Tahun 2018.

[11] Dadah tersebut telah dianalisis dan disahkan oleh ahli kimia ('SP1') sebagai Dadah Berbahaya seperti disenaraikan di dalam Jadual Pertama Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB 1952') untuk kedua-dua pertuduhan yang dihadapi tertuduh.

DAPATAN HAKIM BICARA DI AKHIR KES PENDAKWAAN

[12] Bagi Kes WA-45A-50–12 Tahun 2018, hakim bicara mendapati bahawa perayu mempunyai kawalan terhadap dadah yang ditemui kerana beg galas yang mengandungi dadah tersebut dijumpai terletak di atas tempat duduk penumpang bersebelahan tempat duduk dan perayu pula pada masa itu memandu kereta tersebut seorang diri. Selain itu, turut dijumpai barang-barang seperti kunci rumah dan kad akses di atas nama perayu di dalam beg galas tersebut.

[13] Hakim bicara turut membuat dapatan bahawa perayu mempunyai

pengetahuan berkaitan dadah berbahaya tersebut berdasarkan anggapan di bawah s 37(d) ADB 1952. A

[14] Hakim bicara seterusnya membuat dapatan bahawa perbuatan perayu membawa dadah tersebut dalam kuantiti yang banyak di dalam beg galas dari satu tempat ke satu tempat yang lain adalah terjumlah kepada perbuatan pengedaran sebagaimana ditakrifkan di bawah s 2 ADB 1952. B

[15] Bagi Kes WA-45A-51–12 Tahun 2018 pula, hakim bicara mendapati bahawa perayu mempunyai kawalan ke atas dadah tersebut kerana perayu merupakan penyewa tunggal unit kediaman No B-32–03, Eco Sky tersebut. Perayu menyewa unit berkenaan sepuluh hari sebelum tarikh kejadian. Unit kediaman tersebut boleh diakses dengan menggunakan kunci yang dirampas dari perayu dan tiada penghuni lain di dalam unit kediaman berkenaan sewaktu pemeriksaan. C D

[16] Hakim bicara membuat dapatan bahawa perayu mempunyai pengetahuan ke atas dadah yang dijumpai memandangkan bahawa dadah tersebut dijumpai di dalam almari yang berada di dalam bilik kedua berdasarkan anggapan di bawah s 37(d) ADB 1952. E

[17] Hakim bicara seterusnya membuat dapatan bahawa perbuatan perayu menyimpan dadah tersebut di dalam almari berkenaan adalah terjumlah kepada perbuatan pengedaran sebagaimana ditakrifkan dibawah s 2 ADB 1952. F

[18] Berdasarkan kepada dapatan-dapatan yang dinyatakan di atas, hakim bicara mendapati bahawa terdapat suatu kes prima facie terhadap perayu dan seterusnya memanggil perayu untuk membela diri ke atas kedua-dua pertuduhan yang dihadapinya. G

KES PEMBELAAN

[19] Perayu dalam keterangannya menyatakan bahawa perayu bekerja sebagai pemandu dan penghantar barang dengan Grab. Perayu menyatakan bahawa pada jam lebih kurang 5 petang hari kejadian, perayu telah menerima panggilan telefon daripada seorang yang dikenalinya sebagai 'Pok Ya'. Pok Ya telah meminta perayu untuk menghantar barang kepada Mizanur ('SD2'). Pok Ya juga telah meminta perayu untuk datang berjumpa dengannya di Restoran Pelita Hartamas. H I

[20] Pada jam 6.30 petang hari yang sama, perayu telah tiba di Restoran Pelita Hartamas dan berjumpa dengan Pok Ya. Di situ, Pok Ya telah menyerahkan satu beg galas hitam untuk diserahkan kepada SD2 dan satu beg

plastik hitam untuk perayu simpan dahulu di rumah. Menurut perayu, Pok Ya memberitahunya bahawa dia akan datang untuk berjumpa perayu di Eco Sky untuk mengambil balik beg plastik tersebut. Perayu telah pulang terlebih dahulu ke rumahnya menyimpan beg plastik tersebut dan selepas itu telah keluar untuk berjumpa SD2 di tempat kejadian di mana perayu telah kemudiannya ditangkap.

[21] Perayu menafikan yang perayu mengetahui kandungan di dalam beg galas dan beg plastik yang mana dadah dijumpai di dalamnya. Perayu menyatakan yang perayu tidak pernah bila-bila masa membuka beg galas dan beg plastik tersebut untuk melihat kandungannya dan hanya membuat perkhidmatan serahan barang sebagai pemandu Grab.

[22] SD2 telah dipanggil untuk mengesahkan pembelaan perayu. SD2 menyatakan bahawa pada 23 Julai 2018 jam lebih kurang 2 petang, SP5 telah berjumpa dengan SD2 untuk sesi soal siasat di mana pada ketika itu SP5 telah mengarahkan SD2 yang pada ketika itu berada dalam tahanan untuk membuat satu pesanan daripada pembekal dadah yang bernama Pok Ya. SD2 telah menelefon Pok Ya pada jam lebih kurang 2 petang dan membuat pesanan dadah jenis syabu sebanyak 2kg untuk dihantar ke Tesco Taman Wahyu iaitu ke tempat kejadian. SD2 menyatakan bahawa pada asalnya, Pok Ya keberatan kerana merasa dirinya diekori polis namun setelah didesak, Pok Ya bersetuju untuk membuat penghantaran dengan menggunakan khidmat Grab. Pok Ya memberitahu SD2 yang perayu akan menghantar barangan tersebut. SD2 mengenali perayu kerana pernah berjumpanya ketika keluar makan bersama Pok Ya sebelum kejadian. SD2 telah menghubungi perayu dan perayu menyatakan akan menghantar barangan Pok Ya kepadanya di tempat kejadian menaiki kereta Myvi Hitam JOB 1806. SD2 menyatakan yang dia tidak pernah memberitahu perayu bahawa perayu akan membawa dadah.

DAPATAN HAKIM BICARA DI AKHIR KES PEMBELAAN

[23] Di akhir kes pembelaan, hakim bicara mendapati bahawa pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan kes melampaui keraguan munasabah terhadap perayu untuk kedua-dua pertuduhan. Perayu telah didapati bersalah, disabitkan atas pertuduhan dan dijatuhi hukuman mati untuk kedua-dua pertuduhan.

PRINSIP UNDANG-UNDANG BERKAITAN RAYUAN JENAYAH

[24] Di dalam sesuatu rayuan jenayah terhadap sabitan, adalah menjadi undang-undang yang mantap bahawa tanggungjawab mahkamah yang mendengar rayuan tersebut adalah untuk mempertimbangkan sama ada sabitan terhadap perayu adalah selamat.

[25] Mahkamah ini melalui penghakiman Gopal Sri Ram HMR (ketika itu) dalam kes *Mohd Johi bin Said & Anor v Public Prosecutor* [2005] 5 MLJ 409 (MR) telah memutuskan seperti berikut:

> 12. Unlike civil appeals, where the appellant carries the burden of showing that the judge at first instance went wrong, in a criminal case the duty of the court is to consider whether the conviction is right. The correct approach is therefore not whether the decision is wrong but whether the conviction is safe. See *Mohammad Husain v Emperor* AIR 1945 Nag 441; *Zahari bin Yeop Baai v Public Prosecutor* [1980] 1 MLJ 160. That question, on the present facts, must receive a negative response.

[26] Lihat juga kes *Mohamad bin Deraman v Public Prosecutor* [2011] 3 MLJ 289 (MR).

[27] Prinsip undang-undang juga adalah mapan bahawa mahkamah yang mendengar rayuan seharusnya tidak mengganggu dapatan fakta yang dibuat oleh hakim bicara melainkan jika hakim bicara tersebut telah terkhilaf secara jelas dan nyata dalam penilaian fakta.

[28] Kami berpandu kepada prinsip yang telah dinyatakan oleh Mahkamah Persekutuan dalam kes *Tan Kim Ho & Anor v Public Prosecutor* [2009] 3 MLJ 151; [2009] 3 CLJ 236 (MP) bila mana Zaki Tun Azmi KHN (ketika itu) dalam menyampaikan penghakiman mahkamah telah menyatakan seperti berikut:

> It is an established principle of law that when dealing with finding of facts, the trial judge is more often than not, in a better position to decide. The appellate court must be reluctant to interfere with such findings, unless the facts obviously disclose the courts below had clearly and wrongly evaluated the facts.

[29] Lihat juga kes *Kenneth Fook Mun Lee v Public Prosecutor* [2007] 2 MLJ 130; [2006] 4 CLJ 359 (MP), *Low Kian Boon & Anor v Public Prosecutor* [2010] 4 MLJ 425; [2010] 5 CLJ 489 (MP), *Public Prosecutor v Mohd Radzi bin Abu Bakar* [2005] 6 MLJ 393; [2006] 1 CLJ 457 (MP), dan *Lim San Muk v Public Prosecutor* [2019] MLJU 1164; [2019] 1 LNS 1762 (MR).

[30] Penting untuk dinyatakan bahawa mahkamah ini selaku mahkamah yang mendengar rayuan turut mempunyai budi bicara untuk mengkaji dan menilai semula kesemua keterangan yang telah dikemukakan sewaktu perbicaraan walaupun terdapat kekurangan mengenai dapatan-dapatan tertentu atau tanpa sebarang alasan dalam dapatan-dapatan tertentu yang dinyatakan di dalam alasan penghakiman hakim bicara. Mahkamah Persekutuan dalam kes *Ahmad Najib bin Aris v Public Prosecutor* [2009] 2 MLJ

A 613 (MP) telah memutuskan seperti berikut:

> POWER OF APPELLATE COURT TO REVIEW OR TO RE-EVALUATE ALL AVAILABLE EVIDENCE
>
> [20] As regards the first main ground of appeal raised by the appellant, I am of the
B view that the Court of Appeal has the power to review or to re-evaluate all the evidence available as adduced by the prosecution. The Court of Appeal is in a position to do so in the present case even though the grounds of decision of the trial judge as appearing in the appeal records is found lacking in specific findings and with no reasons for the findings. In a case involving purely a question of fact, the
C Court of Appeal is free to determine whether or not the various findings of the trial court are correct (see *Mohamed Mokhtar v Public Prosecutor* [1972] 1 MLJ 122). In the present case even though the Court of Appeal took the view that the High Court judgment was of no assistance, it nevertheless had considered and subjected all the evidence adduced by the prosecution to a critical re-examination. The Court of
D Appeal had given sound reasons as to why the evidence was admitted and how it had implicated the appellant. There was no miscarriage of justice against the appellant as the Court of Appeal's decision was based on evidence adduced from the witnesses called by the prosecution as appearing in the appeal records. I am therefore of the view that the Court of Appeal did not err on this issue.

E

[31] Lihat juga kes *Public Prosecutor v Azilah bin Hadri & Anor* [2015] 1 MLJ 617; [2015] 1 CLJ 579 (MP), dan *Rasoul Bagherbejandi Ahmad v Public Prosecutor and another appeal* [2016] 1 MLJ 272 (MR).

F **[32]** Berpandu kepada kesemua yang dinyatakan di atas, kami telah mempertimbangkan keseluruhan isu-isu yang dibangkitkan dalam kedua-dua rayuan ini seperti di bawah.

ISU-ISU YANG DIBANGKITKAN DALAM KEDUA-DUA RAYUAN INI

G

[33] Hujahan peguambela perayu yang terpelajar dalam kedua-dua rayuan ini adalah tertumpu kepada kekhilafan hakim bicara untuk mempertimbangkan:

H (a) laporan tangkapan dan perintah tahanan terhadap SD2 yang menyokong versi pembelaan;

(b) kegagalan pegawai penyiasat iaitu SP10 untuk menjalankan siasatan secara menyeluruh;

I (c) bahawa pengetahuan, pemilikan dan kawalan terhadap dadah berbahaya tidak dibuktikan;

(d) bahawa elemen pengedaran dadah gagal dibuktikan oleh pihak pendakwaan dan anggapan tidak terguna pakai;

(e) perayu tidak menutup matanya dengan sengaja ('willfully blind') terhadap dadah berbahaya yang dijumpai; A

(f) penama Pok Ya bukanlah suatu watak yang diada-adakan ('fictitious character');

(g) pembelaan perayu tidak bersifat pemikiran terkemudian ('afterthought') atau penafian kosong ('bare denial'); dan B

(h) keseluruhan keterangan SD2.

DAPATAN KAMI C

[34] Kami telah meneliti hujahan yang telah dikemukakan dalam kedua-dua rayuan ini. Kami berpendapat bahawa alasan utama yang dikemukakan oleh perayu dalam kedua-dua rayuan ini adalah berkenaan kegagalan hakim bicara untuk menilai keterangan dan versi pembelaan perayu. D

[35] Versi pembelaan perayu telah diutarakan seawal kes pendakwaan lagi. Perayu menyatakan bahawa tangkapan terhadap perayu telah didalangi oleh SP5 bersama SD2 dan perayu hanyalah seorang pembawa yang tidak bersalah ('innocent carrier'). E

Sama ada tangkapan terhadap perayu telah didalangi oleh SP5 dan SD2 serta peranan Pok Ya dalam kes ini

F

[36] Berkenaan isu ini, peguambela perayu yang terpelajar berhujah bahawa hakim bicara langsung tidak mempertimbangkan keterangan dokumentari yang dikemukakan oleh pihak pembelaan iaitu laporan polis tangkapan SD2 ('eksh D74') dan perintah tahanan SD2 di bawah Akta Dadah Berbahaya (Langkah-Langkah Pencegahan Khas) 1985 (Akta 316) ('eksh D75') di dalam alasan penghakimannya. Kedua-dua ekshibit ini telah dikemukakan oleh pihak pembelaan sewaktu kes pendakwaan lagi dan telah pun dirujuk kepada saksi-saksi pendakwaan yang berkaitan. G

[37] Setelah meneliti kedua-dua ekshibit ini, kami mendapati bahawa SD2 telah ditangkap beberapa hari sebelum tarikh kejadian oleh SP5 sendiri. SD2 telah kemudiannya ditahan di bawah Akta 316 kerana disyaki mengedar dadah berbahaya jenis methamphetamine di kawasan tempat kejadian sejak penghujung bulan April 2018 sehingga pertengahan bulan Julai 2018. H

I

[38] Kami bersetuju dengan hujahan peguambela perayu yang terpelajar bahawa kandungan di dalam eksh D74 dan D75 berkaitan jenis dadah berbahaya, lokasi pengedaran dadah dan tempoh masa pengedaran dadah adalah lebih kurang sama dengan fakta dalam kes ini dan tidak menolak

kemungkinan bahawa tangkapan terhadap perayu telah didalangi oleh SP5 bersama-sama SD2.

[39] Fakta ini disokong pula oleh keterangan SD2 sendiri ketika kes di peringkat pembelaan. SD2 mengesahkan bahawa SD2 telah diarahkan oleh SP5 ketika berada di dalam tahanan untuk membuat pesanan dadah berbahaya daripada Pok Ya. SD2 turut mengesahkan bahawa perayu selaku pemandu Grab telah diminta oleh Pok Ya untuk menghantar barang yang mengandungi dadah berbahaya tersebut kepada SD2.

[40] Adalah penting untuk dinyatakan di sini bahawa keterangan SD2 ini tidak pernah dicabar sama sekali oleh timbalan pendakwa raya ('TPR') yang terpelajar ketika pemeriksaan balas.

[41] Kami bersetuju dengan peguambela perayu yang terpelajar dan mendapati bahawa hakim bicara langsung tidak menyentuh berkenaan eksh D74 dan D75 yang merupakan salah satu teras pembelaan perayu di dalam alasan penghakimannya. Pada hemat kami, kegagalan hakim bicara untuk mempertimbangkan ekshibit-ekshibit ini beserta keterangan dari SD2 sendiri terjumlah kepada suatu salah arah yang mewajarkan campur tangan rayuan di sini.

[42] Selain daripada itu, kami turut mendapati bahawa pendirian pihak pendakwaan mengenai isu ini adalah berbeza-beza dan menimbulkan keraguan mengenai apa fakta sebenarnya yang menjurus kepada tangkapan perayu.

[43] Pertama sekali, SP5 menyatakan sewaktu pemeriksaan utama bahawa SP5 telah menerima maklumat yang terperinci daripada orang awam mengenai lokasi pengedaran dadah dan identiti pengedar dadah tersebut. Sewaktu pemeriksaan balas, SP5 kekal dengan keterangannya bahawa maklumat tersebut diterima daripada orang awam yang tidak diketahui dan bukannya dari pemberi maklumat atau tangkapan oleh pihak polis. Keterangan ini disokong oleh keterangan SP10 menurut siasatannya.

[44] Walaubagaimanapun, setelah perayu diarahkan untuk membela diri dan memanggil SD2 untuk memberikan keterangan, pihak pendakwaan mengambil pendirian yang berbeza pula dengan mencadangkan bahawa SD2 merupakan pemberi maklumat kepada pihak polis melalui soalan pemeriksaan balas TPR yang terpelajar kepada SD2. Salah satu contoh dapat dilihat seperti berikut:

> TPR: Setuju saya katakan sebenarnya penglibatan kamu ini adalah sebagai pemberi maklumat sahaja berkenaan pengedaran dadah di Tesco Taman Wahyu?

SD2: Tak setuju Yang Arif, saya dipaksa untuk buat.

[45] Oleh itu, kami mendapati bahawa pendirian yang diambil oleh pihak pendakwaan ini adalah berbeza-beza dan ini sekaligus menimbulkan keraguan ke atas keseluruhan kes pendakwaan.

[46] Seterusnya, hakim bicara telah membuat dapatan bahawa Pok Ya bukanlah merupakan orang sebenar dan hanyalah rekaan perayu semata-mata. Petikan alasan penghakiman hakim bicara yang berkaitan adalah seperti berikut:

> [33] Kewujudan Pok Ya Sebagai Pemilik Beg Galas Hitam dan Beg Plastik Hitam Yang Mengandungi Dadah:
>
> (a) Pembelaan OKT secara spesifik menyatakan telah dianiayai oleh Pok Ya apabila menyerahkan kepada OKT beg galas hitam yang mengandungi dadah untuk diberi kepada SD2. Berdasarkan pembelaan OKT, saya perlu menentukan sama ada Pok Ya ialah orang sebenar ('a real person') atau hanya rekaan OKT bagi tujuan melepaskan diri dari kedua-dua pertuduhan. Jika saya mendapati Pok Ya ialah orang sebenar, saya perlu memutuskan adakah beliau merupakan pengedar dadah yang sebenar dalam kes ini.
>
> ...
>
> [c] Saya telah menimbangkan pembelaan OKT dengan berhati-hati dan mendapati bahawa Pok Ya bukanlah orang yang sebenar (not a real person) dan adalah rekaan OKT (a mere fragment of the accused's imagination invented for the purpose of the trial) kerana *sekiranya Pok Ya benar-benar wujud OKT sepatutnya menyalurkan maklumat lengkap seperti nama penuh, nombor telefon dan alamat terkini* untuk menghubungi, kenalan keluarga Pok Ya dan lain-lain maklumat yang memboleh pihak polis *membolehkan siasatan lanjut dijalankan* tetapi tidak berbuat demikian walaupun OKT dalam pembelaannya menyatakan Pok Ya adalah kawannya yang juga merupakan rakan sekampung yang sama-sama berasal dari Besut, Terengganu, seringkali berjumpa dan berhubung melalui telefon serta OKT sering menghantar barangan Pok Ya. Apa yang dikemukakan dalam pembelaan OKT hanyalah menyebut nama Pok Ya kepada SP10 tanpa butiran lengkap bagi membolehkan SP10 untuk membuat siasatan lanjut. Adalah menjadi satu prinsip yang mantap bahawa Notis Alcontara mesti mempunyai butir-butir lengkap dalam prospektif yang betul dan bukannya satu notis yang samar dan kabur yang bagi mematahkan penceritaan pihak pembelaan itu (*Phiri Mailesi (Zambian) v Public Prosecutor* [2013] 5 MLJ 780; [2013] 7 LNS 391. Dengan hanya menyebut nama Pok Ya kepada SP10 ianya tidak membentuk satu notis yang mencukupi kepada pihak pendakwaan mengikut keputusan dalam kes *Alcontara a/l Ambross Anthony v Public Prosecutor* [1996] 1 MLJ 209 kerana OKT tidak memberikan butiran lengkap tentang 'Pok Ya' baik oleh OKT sendiri mahupun oleh SD2. Saya mendapati tiada bukti yang menunjukkan kewujudan 'Pok Ya' yang disebutkan oleh OKT semasa membela diri. Pihak pembelaan juga tidak pernah mengemukakan apa apa keterangan sokongan yang menunjukkan kewujudan 'Pok Ya'.

A **[47]** Dalam kes ini, pihak pembelaan telah memanggil SD2 sendiri untuk memberikan keterangan di peringkat pembelaan. SD2 mengesahkan wujudnya penama Pok Ya. Keterangan SD2 mengenai kewujudan dan peranan Pok Ya ini tidak sama sekali dicabar oleh pihak pendakwaan. Maka dapatan hakim bicara bahawa penama ini merupakan suatu watak yang direka-reka
B adalah tidak berpandu kepada keterangan sedia ada.

[48] Hakim bicara juga telah gagal untuk mempertimbangkan bahawa SD2 tidak mempunyai sebab untuk menipu di mahkamah. Sewaktu pemeriksaan utama, SD2 menyatakan bahawa SD2 hadir ke mahkamah untuk memberikan
C keterangan mengenai apa sebenarnya yang berlaku. SD2 turut menyatakan bahawa SD2 tidak mendapat apa-apa faedah dengan memberikan keterangan tersebut kerana SD2 masih ditahan untuk kesalahannya. TPR yang terpelajar langsung tidak menyoal balas SD2 mengenai keterangan ini.

D **[49]** Selain daripada keterangan SD2 di atas, fakta kes ini juga tidak tercabar bahawa telefon bimbit perayu yang dirampas sewaktu tangkapan telah diserahkan oleh SP5 kepada SP10 walaupun tiada sebarang catitan dibuat. SP10 mengesahkan bahawa ketika siasatan, perayu telah mengemukakan versi
E pembelaannya terutama sekali mengenai panggilan telefon yang diterima daripada Pok Ya.

[50] Sungguhpun begitu, SP10 mengakui bahawa SP10 tidak menjalankan siasatan terhadap Pok Ya. SP10 juga ada memberi keterangan bahawa SP10 ada
F melihat telefon bimbit perayu dan dapati tiada keterangan mengenai pengedaran dadah dan oleh itu tidak membuat siasatan lanjut. Di sisi yang lain, SP10 mengakui pula bahawa perayu ada menerima panggilan daripada Pok Ya pada tarikh tersebut. Berikut dapat dilihat:

PB: Ada apa-apa sebab puan tidak buat analisa telefon OKT?

G SP10: Saya ada periksa telefon OKT dan lihat mesej, call tetapi tidak buat semakan lanjut dengan Cyber Security atau lain-lain.

PB: Saya cadangkan kalau semakan dibuat, OKT ada menerima panggilan dari Mizanur pada 23/07/2018 sebelum tangkapan?

H SP10: Mungkin.

PB: Saya cadangkan ia OKT ada menerima panggilan daripada orang yang bernama Pok Ya pada tarikh tersebut?

SP10: Benar.

I **[51]** Sekiranya SP10 menjalankan siasatan yang menyeluruh dan mendapati bahawa sememangnya terdapat panggilan telefon dari Pok Ya, sudah tentu nombor telefon Pok Ya yang tersimpan di dalam rekod panggilan telefon perayu dapat dikesan untuk siasatan lanjut. Jika berlaku sebaliknya, versi

pembelaan boleh dipatahkan dengan mudah oleh pihak pendakwaan. Oleh itu, kami berpendapat bahawa dapatan hakim bicara bahawa SP10 tidak mempunyai butiran untuk menjalankan siasatan lanjut terhadap Pok Ya sedangkan kegagalan siasatan itu berpunca daripada SP10 sendiri adalah suatu salah arah yang mewajarkan campur tangan dalam rayuan di sini. Tambahan pula, telefon bimbit perayu ini tidak pernah dikemukakan oleh pihak pendakwaan sepanjang perbicaraan kes ini berlangsung.

[52] Dalam kes *Rahmani Ali Mohamad v Pendakwa Raya* [2014] MLJU 512; [2014] 7 CLJ 405, mahkamah ini telah memutuskan seperti berikut:

> [15] Even more, *no investigation at all was carried out by PW8 to disprove the appellant's version of fact, particularly concerning Mohd Reza, which was given by the appellant at the earliest possible opportunity.* In this regard, PW8 said that he did not investigate the appellant's handphone because 'saya terlepas pandang'. PW8 also said, 'saya tak periksa rekod-rekod panggilan keluar masuk OKT 2. *Jika disiasat mungkin boleh dapat maklumat lanjut'. The appellant cannot be penalised for lack of ingenuity, negligence or inadvertence on the part of the investigator depriving him of the time honoured benefit of doubt* (see: *Pang Chee Meng v Public Prosecutor* [1992] 1 MLJ 137; [1992] 1 CLJ 39; [1992] 1 CLJ Rep 265). The manner in which PW8 had conducted his investigations left many stones unturned and material gaps exists. Based on this omission, an inference in the appellant's favour ought therefore to have been drawn by learned High Court judge at the close of the prosecution case (see: *Lee Kwan Woh v Public Prosecutor* [2009] 5 MLJ 301; [2009] 5 CLJ 631 and *Alcantara Ambross Anthony v Public Prosecutor* [1996] 1 MLJ 209; [1996] 1 CLJ 705).
>
> [16] In our judgment, *the appellant's right to a fair trial has been compromised as a result of the failure of PW8 to carry out investigation to verify the appellant's version of fact.* The appellant may thereby have lost a chance which was fairly opened to him of being acquitted and that there had been occasioned a failure or a miscarriage of justice (see: *Mraz v The Queen* [1955] 93 CLR 493 *quoted with approval in Lim Hock Boon v Public Prosecutor* [2007] 1 MLJ 46; [2007] 4 CLJ 114).

[53] Oleh itu, kami berpendapat bahawa penama Pok Ya ini sememangnya wujud dan penama ini bukanlah rekaan perayu semata-mata. Identiti sebenar Pok Ya ini adalah isu yang berasingan dan berkemungkinan dapat ditentukan sekiranya siasatan dijalankan oleh SP10 secara menyeluruh.

[54] Daripada keterangan yang telah dikemukakan oleh perayu dan SD2, adalah jelas bahawa Pok Ya merupakan pengedar dadah yang sebenar dalam kes ini.

[55] Dalam kes *Yee Wen Chin v Public Prosecutor* [2008] 6 MLJ 222; [2008] 6 CLJ 773, Mahkamah Rayuan telah menyatakan seperti berikut:

> [12] ... In the course of cross-examining the prosecution witnesses it was extracted

A from PW5 that the information he had received was that Woo Kok Meng was trafficking in drugs at the place in question. The defence quite properly took advantage of this fact to demonstrate that Woo was the real trafficker and that the accused was entirely innocent. The accused was clearly entitled to do this in view of the decision in *Mohamad Radhi v Public Prosecutor* [1991] 3 MLJ 169; [1991] B 3 CLJ 2073; [1991] 1 CLJ Rep 311 (SC). That case is authority for the proposition that a person charged with trafficking is entitled to an acquittal on that charge by showing that he was a mere possessor of the drugs whilst another was the true trafficker. *Whenever such a defence is taken two separate exercises must be carried out by the trial judge. He must first determine as a fact whether that other is a real person or a* C *mere figment of the accused's imagination invented for the purpose of the trial. Next, if he finds that other person to be real the judge must then determine whether that other person is the real trafficker. This is called the Radhi direction and must be administered by a court unto itself when such a defence is taken*. See, *Sochima Okoye v Public Prosecutor* [1995] 1 MLJ 538; [1995] 3 CLJ 371 (CA).

D

[56] Mahkamah ini merujuk kepada *Akliansyah v Public Prosecutor* [2014] 3 MLJ 392; [2014] 6 CLJ 1 di mana mahkamah ini telah memutuskan seperti berikut:

E [29] It was further submitted by the appellant's learned counsel that the prosecution in the instant case had failed to rebut the defence case that it was CKW who was the real trafficker. The appellant was an innocent carrier who had no knowledge about the drugs in the car boot. He was only told to pick up a bag from the car boot. Notice of such was given to SP2 as early as when the appellant was arrested and evidence was led during the cross-examination of SP2 on the arrest of this person. F SP2 had admitted so.

[30] The Federal Court in *Alcontara Ambross Anthony v Public Prosecutor* [1996] 1 MLJ 209 at p 219; [1996] 1 CLJ 705 at p 709 had among others stated:

> ... the onus was on the prosecution to check whether the appellant's version of G the facts, as they appeared in his cautioned statement and to which we have referred, was true or false. In other words, the onus was upon the prosecution to disprove this important part of the appellant's version of the facts

(See also: *Public Prosecutor v Chia Leong Foo* [2000] 6 MLJ 705; [2000] 4 CLJ 649).

H [31] A similar sentiment was again expressed by the Federal Court speaking through James Foong FCJ in *Aedy Osman v Public Prosecutor* [2011] 1 CLJ 273 at p 283:

> ... it is incumbent upon the prosecution to call evidence to rebut any claim which is relevant and material by the defence in the course of cross-examination of the prosecution witnesses than risking dismissal of its case for want of proof.

I [32] In *Aedy Osman*, the Federal Court also stated that i*f there is evidence adduced to demonstrate that someone else rather than the accused was the real trafficker, then the trial judge should give due consideration to this before arriving at a decision to convict the accused*, citing *Public Prosecutor v Iskandar Mohamad Yusof* [2006] 5 MLJ 559; [2006] 6 CLJ 379, *Chow Kok Keong v Public Prosecutor* [1998] 2 MLJ 337; [1998]

2 CLJ 469 and *Yee Wen Chin v Public Prosecutor* [2008] 6 MLJ 222; [2008] 6 CLJ 773. A

[57] Kami mendapati bahawa hakim bicara tidak mempertimbangkan dan meneliti keterangan yang telah dikemukakan oleh pihak pembelaan. Kami berpendapat bahawa hakim bicara tidak menjalankan penilaian maksima ke atas keseluruhan keterangan yang telah dikemukakan dalam kes ini. Kami juga mendapati bahawa hakim bicara telah gagal untuk mempertimbangkan kewujudan pengedar dadah sebenar yang bernama Pok Ya yang merupakan teras pembelaan perayu. B C

Sama ada perayu adalah pembawa yang tidak bersalah ('innocent carrier')

[58] Dalam kes ini, perayu telah membangkitkan pembelaan bahawa perayu merupakan seorang pembawa yang tidak bersalah dan tiada pengetahuan mengenai dadah berbahaya yang telah ditemui oleh pihak polis. D

[59] Berkenaan dengan pembelaan perayu ini, kami merujuk kepada kes *Munuswamy Sundar Raj v Public Prosecutor* [2015] 6 MLJ 214; [2016] 1 CLJ 357 di mana Suriyadi Halim Omar HMP dalam menyampaikan penghakiman Mahkamah Persekutuan telah memutuskan seperti berikut: E

> A defence of innocent carrier refers to a state of affairs where an *accused person acknowledges carrying*, for example, a bag or a box as in the case before us, containing the dangerous drugs *but disputes having knowledge of the drugs*. Whether it will succeed or not would very much depend on the facts of each case. F

[60] Mahkamah Persekutuan dalam kes di atas juga bersetuju dengan apa yang telah diputuskan oleh mahkamah ini dalam kes *Hoh Bon Tong v Public Prosecutor* [2010] MLJU 2184; [2010] 5 CLJ 240 bahawa dalam menentukan pembelaan pembawa yang tidak bersalah, isu kebutaan sengaja ('willful blindness') juga perlu dipertimbangkan. Berikut adalah petikan alasan penghakiman mahkamah ini dalam kes *Hoh Bon Tong* yang berkaitan: G

> *The defence of innocent carrier must necessarily bring into the picture the concept of wilful blindness.* And according to Yong Pung How CJ (Singapore) in *Public Prosecutor v Hla Win* [1995] 2 SLR 424 (at p 438), 'the concept of wilful blindness qualifies the requirement of knowledge'. And His Lordship continued further by saying (at the same page): H
>
> > As Professor Glanville Williams aptly remarked in his Texbook on Criminal Law, at p 125: I
> >
> > ... the strict requirement of knowledge is qualified by the doctrine of wilful blindness. This is meant to deal with those whose philosophy is: 'Where ignorance is bliss, 'tis folly to be wise'. To argue away inconvenient truth is a human failing. *If a person deliberately 'shuts his eyes' to the obvious, because he*

A *'doesn't want to know', he is taken to know.*

Continuing at the same page, His Lordship said:

In *Ubaka v Public Prosecutor* [1995] 1 SLR 267, the principles laid down in *Warner v Metropolitan Police Commissioner* [1968] 2 All ER 356; [1968] 2 WLR 1303 and modified in *Tan Ah Tee v Public Prosecutor* [1980] 1 MLJ 49; [1978] 1 LNS 193 were applied by the trial judge. In its grounds of judgment, this court quoted the following passage by the trial judge:

B

Ignorance is a defence when there is no reason for suspicion and no right and opportunity of examination, and ignorance simpliciter is not enough.

C

[61] Kami juga berpandu kepada kes *Pendakwa Raya v Herlina Purnama Sari* [2016] MLJU 1824; [2016] 1 LNS 1855 di mana Raus Sharif PMR dalam menyampaikan penghakiman Mahkamah Persekutuan telah menyentuh dengan panjang lebar mengenai isu ini seperti mana berikut:

D

[44] In our assessment, looking at the evidence in totality, the respondent could not exculpate herself from her involvement in the trafficking of the seized drugs by saying that she had no knowledge or that she was an 'innocent carrier' in this transaction. *In our view, she could not be 'innocent' when she voluntarily agreed to hand over the boxes to a third party that she hardly knew in another country without enquiring further as to the contents of the said boxes. The respondent, without any such inquiry, which she would have been reasonably expected to make in any event, had agreed to give the boxes to someone just as a favour for her friend Vivian. The respondent should have refused to carry out such an assignment if no satisfactory explanation as to their contents was forthcoming from Vivian whom she was in contact with. Her failure to do so makes her guilty of wilful blindness.*

E

F

[45] Wilful blindness necessarily entails an element of deliberate action. If the person concerned has a clear reason to be suspicious that something is amiss but then embarks on a deliberate decision not to make further inquiries in order to avoid confirming what the actual situation is, then such a decision is necessarily a deliberate one. *The key threshold element in the doctrine of wilful blindness itself is that of suspicion followed by (and coupled with) a deliberate decision not to make further investigations.* Whether the doctrine of wilful blindness should be applied to any particular case would be dependent on the relevant inferences to be drawn by the trial judge from all the facts and circumstances of the particular case, giving due weight, where necessary, to the credibility of the witnesses (see *Public Prosecutor v Tan Kok An* [1995] 4 MLRH 256; [1996] 2 CLJ 96).

G

H

[46] The concept of 'wilful blindness' had been discussed in a number of local cases but it seems to have had its genesis in the dissenting judgment of Yong Pung How CJ (Singapore) in the case of *Public Prosecutor v Hla Win* [1995] 2 SLR 424. The doctrine of 'wilful blindness' can be summarised to be applicable to a situation where the circumstances are such as to raise suspicion sufficient for a reasonable person to be put on inquiry as to the legitimacy of a particular transaction. *To put it another way, if the circumstances are such as to arouse suspicion, then it is incumbent on a person to make the necessary inquiries in order to satisfy himself as to the genuineness*

I

of what was informed to him. Should he fail to embark upon this course of action, then he will be guilty of 'wilful blindness'. In other words, he is then taken to know the true situation. He then cannot be said to have either rebutted the presumption of knowledge or have raised a reasonable doubt as to his knowledge of the situation.

[47] *Most of the cases where the concept was held to apply concerned cases in which the accused was asked to carry certain articles, or a package, or a bag, or to swallow certain items. In these circumstances, where the request to do any of those things mentioned would be such as would arouse the suspicion of a reasonable person as to the contents, it was upon the accused to make sufficient inquiries so as to dispel or to set straight such suspicions.* Should the accused not make any or any sufficient inquiries under those circumstances, the concept of wilful blindness would apply so as to fasten upon him or her the necessary knowledge as to the nature of those contents. In other words, if he deliberately 'shuts his eyes' to the obvious, because he 'doesn't want to know', he is taken to know.

[62] Oleh itu, apa yang perlu dipertimbangkan oleh hakim bicara mengenai pembelaan perayu di sini adalah sama ada wujudnya suatu situasi yang menimbulkan syak wasangka namun perayu telah dengan sengaja membutakan matanya daripada menyiasat atau menentusahkan syak wasangka tersebut.

[63] Berkenaan pembelaan perayu ini, hakim bicara telah membuat dapatan bahawa perayu bukanlah seorang pembawa yang tidak bersalah dan telah dengan sengaja membutakan matanya terhadap isi kandungan beg galas dan beg plastik hitam yang mengandungi dadah berbahaya tersebut. Hakim bicara berpendapat bahawa pembelaan perayu merupakan suatu penafian kosong semata-mata dan suatu pemikiran terkemudian ('afterthought').

[64] Pertama sekali, hakim bicara telah membuat dapatan bahawa OKT bukanlah seorang yang menjalankan perkhidmatan penghantaran Grab kerana tiada keterangan di hadapan mahkamah bahawa perayu atau kereta tersebut adalah berdaftar dengan pihak Grab. Dapatan ini dapat dilihat daripada petikan alasan penghakiman hakim bicara seperti berikut:

(c) *OKT menyatakan beliau tidak memeriksa kandungan beg galas hitam tersebut kerana sebagai pemandu Grab adalah tidak beretika untuk berbuat demikian. Tugasnya hanyalah untuk menghantar barang kepada pelanggan.* Menurut OKT tempahan penghantaran beg galas hitam oleh Pok Ya pada malam tersebut dibuat oleh OKT secara offline. Pada pendapat saya, sekiranya OKT menitik beratkan etika tidak rnerneriksa barangan pelanggan Grab, seawalnya beliau tidak sepatutnya rnernbuat ternpahan secara offline kerana perkara ini juga adalah tidak selari dan bercanggah dengan tatacara perkhidmatan Grab. *Sungguhpun OKT menegaskan beliau adalah pemandu Grab namun tiada bukti di hadapan Mahkamah yang menunjuk beliau atau kereta Myvinya telah didaftar dengan perkhidmatan Grab. Dengan ketiadaan bukti yang menunjukkan OKT adalah salah seorang pemandu Grab berdaftar dan perbuatannya yang tidak mernatuhi prosedur perkhidmatan, maka saya*

A *berpendapat OKT sebenarnya bukan seorang yang menjalankan perkhidmatan penghantaran barangan pelanggan di bawah Grab.*

(d) Dalam dapatan saya, OKT sengaja menutup matanya kepada perkara yang mencurigakan untuk memeriksa isi kandungan beg galas hitam tersebut. Perbuatan OKT yang tidak berhati-hati dan memilih untuk tidak ingin ambil tahu adalah
B tergolong di bawah doktrin 'wilful blindness'.

[65] Peguambela perayu yang terpelajar berhujah bahawa hakim bicara telah terkhilaf dalam mencapai dapatan tersebut kerana ia tidak berlandas kepada
C keterangan sedia ada di hadapan mahkamah. Kami bersetuju.

[66] Kami mendapati bahawa terdapat keterangan daripada saksi pendakwaan sendiri iaitu pemilik berdaftar kereta tersebut ('SP2') yang menyatakan kereta tersebut telah dipinjamkan kepada perayu untuk
D menjalankan perkhidmatan Grab. Berikut adalah dirujuk daripada nota keterangan:

TPR: Tadi Encik Shoqie maklumkan, OKT guna kereta. Bila Encik Shauqie beri kereta ini kepada OKT?

E SP2: Saya beri kepada OKT pada November 2017.

TPR: Kenapa Encik Shauqie bagi kereta pada OKT?

SP2: Tujuan dia untuk OKT buat 'service grab'.

F **[67]** Keterangan SP2 ini adalah konsisten walaupun semasa pemeriksaan balas. Berikut dapat dilihat daripada nota keterangan:

PB: Jadi di sini Encik Shauqie tahu bahawa OKT membuat kereta ini sebagai 'kereta grab'?

G SP2: Ya, saya tahu.

[68] Malahan, sewaktu pemeriksaan balas pegawai penyiasat kes ('SP10'), SP10 menyatakan bahawa:

H PB: Saya cadangkan, sebenarnya OKT ini adalah part time pemandu grab?

SP10: Saya tahu OKT adalah pemandu grab.

PB: Pemandu grab ini dia hantar barang dan macam-macam lagi, setuju?

SP10: Setuju.
I

PB: Peranan OKT dalam kes ini seperti itu iaitu dia hantar barang bagi pihak Pok Ya. Betul cerita itu?

SP10: Betul.

[69] Tambahan pula, SP10 sendiri mengakui bahawa perayu menjalankan perkhidmatan Grab. Malahan, SP10 turut mengakui bahawa SP10 tidak membuat siasatan lanjut dengan pihak Grab. Berikut boleh dilihat daripada nota keterangan:

> PB: Setuju saya katakan dia memang membuat kerja grab?
>
> SP10: Setuju.
>
> PB: Puan sendiri tidak buat siasatan dengan syarikat grab itu?
>
> SP10: Tidak ada.

[70] Mahkamah ini dalam kes *Akliansyah v Public Prosecutor* [2014] 3 MLJ 392; [2014] 6 CLJ 1 telah memutuskan seperti berikut:

> [10] Throughout the prosecution's case, this defence of the appellant was put forward. Principally it was put to the prosecution to indicate that the appellant had no knowledge about the drugs. When SP2 was giving evidence during cross-examination, he agreed with the defence suggestion that the appellant had told him it was CKW who had requested him to collect the paper bag from the boot of the car. The learned trial judge however, in her decision stated that it was a mere suggestion from the defence and not evidence.
>
> [11] We agree with learned counsel that the learned trial judge had erred in so holding. *When SP2 agreed to the question posed to him during* cross-examination, the answer given to the same is evidence. In other words it was established through evidence from the prosecution itself that the appellant was told to pick the bag from the boot of the car by the said CKW.

[71] Kami telah meneliti keseluruhan nota keterangan dan mendapati bahawa tiada cubaan daripada TPR yang terpelajar untuk mendapatkan penjelasan sewaktu pemeriksaan semula berkenaan keterangan SP2 dan SP10 di atas. Oleh itu, kami berpendapat bahawa ianya terjumlah kepada suatu pengakuan oleh pihak pendakwaan terhadap fakta yang dinyatakan tersebut.

[72] Perayu menyatakan dalam keterangannya bahawa pada hari kejadian, permintaan yang dibuat oleh Pok Ya adalah secara luar talian ('offline'). Menurut perayu, penghantaran barangan secara luar talian ini dilakukan oleh perayu apabila melibatkan kawan-kawannya atau pelanggan-pelanggan tetap Grab yang mempunyai nombor telefonnya. Dalam mana-mana keadaan sekalipun, perayu menyatakan adalah tidak beretika selaku penghantar barang untuk perayu membuka dan melihat kandungan barang pelanggan yang dihantar olehnya.

[73] Pada hemat kami, tindak-tanduk perayu yang tidak memeriksa kandungan beg galas dan beg plastik adalah munasabah, melainkan terdapat keterangan-keterangan lain yang mewujudkan syak wasangka sehingga

mewajarkan perayu untuk menyemak kandungan beg galas dan beg plastik hitam yang mengandungi dadah tersebut. Kami mendapati bahawa tiada keterangan sedemikian dalam kes ini.

[74] Kedua, hakim bicara telah membuat dapatan bahawa beg galas hitam yang mengandungi dadah berbahaya adalah milik perayu memandangkan perayu telah mengakui bahawa kunci dan kad akses rumah telah dijumpai di dalam beg galas yang mengandungi dadah berbahaya dengan menandatangani borang bongkar (eksh P24). Petikan alasan penghakiman hakim bicara yang berkaitan dapat dilihat seperti berikut:

> (f) Saya juga mendapati dengan penemuan kunci dan akses kad rumah OKT di dalam beg galas hitam menunjukkan beg galas hitam tersebut adalah kepunyaannya. Walaupun OKT menyatakan kunci tidak dijumpai di dalam beg galas hitam tersebut, tetapi borang bongkar (P24) menunjukkan kunci dan akses kad tersebut ditemui dalam beg galas hitam tersebut dan ini diakui oleh OKT sendiri apabila beliau menurunkan tandatangannya di P24.

[75] Berkenaan isu ini, kami bersetuju dengan apa yang telah diputuskan dalam kes *San Soo Ha v Public Prosecutor* [1968] 1 MLJ 34, seperti berikut:

> The third ground of appeal is that the provisions of s 64 of the Criminal Procedure Code had not been complied with. *In my view, the provisions of the section are to be strictly followed to the extent it is possible to ensure that the incriminating articles obtained as a result of the search were recovered as alleged and leaves no room for doubt and to exclude the possibility of any concoction or malpractice of any kind.* This section bears some resemblance to s 103 of the Indian Criminal Procedure Code which is more exhaustive than ours. Conviction or acquittal of an accused person invariably depends upon the credibility of witnesses as assessed by the trial court and never on the question whether a particular legal procedure has been complied with. The most that can be said about the failure to comply with the provision relating to search list is that it may cast doubt upon the bona fides of the parties conducting the search and accordingly afford ground for scrutiny; but if after close scrutiny the court arrives at the conclusion that the stolen articles were recovered from the possession of the accused person, it is obviously no defence to say that the evidence was obtained in an irregular manner. There is nothing in the law which makes such evidence inadmissible (see *Bashir Emperor* AIR 1932 All 185; *Bhattacharjee Emperor* AIR 1940 Cal 85). In the present case the learned president had explored the evidence and came to the conclusion that the stolen articles were recovered from the possession of the appellant. I am therefore unable to see how the failure to prepare a search list by itself would entitle the appellant to an acquittal.

[76] Mahkamah ini dalam kes *Suhidar v Public Prosecutor* [2019] MLJU 568 telah memutuskan:

> [27] Learned counsel complaint was that the search list (P35) was prepared by PW4 and signed by the appellant when asked to do so. Therefore, *learned counsel argued that P35 cannot be accepted as an admission by the appellant that the exhibits listed*

therein to be in the appellant's possession. Learned counsel submitted that it was highly prejudicial for the learned JC to draw an inference of guilt from the signature of the appellant on P35.

[28] We agreed with the learned counsel that there is no law at all stating that an inference of guilt may be drawn from the signature of the appellant on the search list ...

[77] Kami mendapati bahawa hakim bicara telah tersalah arah kerana penurunan tandatangan di dalam borang bongkar tidak terjumlah kepada apa-apa pengakuan mengenai tempat barang kes ditemui mahupun pemilikan barang rampasan.

[78] Oleh itu, kami berpandangan bahawa pembelaan perayu bahawa perayu merupakan seorang 'innocent carrier' adalah bermerit. Kegagalan hakim bicara untuk meneliti keterangan-keterangan di atas terjumlah kepada suatu salah arah yang mewajarkan campur tangan rayuan di sini.

Sama ada pembelaan perayu adalah suatu penafian semata-mata dan suatu pemikiran terkemudian

[79] Akhir sekali, kami tidak bersetuju dengan dapatan hakim bicara bahawa pembelaan perayu merupakan suatu penafian semata-mata dan pemikiran terkemudian. Kes pembelaan perayu telah dicadangkan dan diletakkan seawal kes pendakwaan dan keterangan telah dikemukakan di peringkat pembelaan bagi menyokong versi tersebut.

[80] Kami merujuk kepada keputusan mahkamah ini sebelum ini dalam kes *Luke Nnaemeka Ugwu v Public Prosecutor* [2020] 4 MLJ 844; [2020] 4 CLJ 607 telah memutuskan:

[27] Reverting to the instant case, we agreed with the appellant that the learned judge had failed to consider the defence of innocent carrier. *With respect, all that the learned judge found was that the version of the appellant was highly improbable and the defence of the appellant was a mere denial and an afterthought.*

[28] *Now, this defence of innocent carrier, in our view, could not be an afterthought. We noted that the case for the defence was put to the relevant witnesses and the record of appeal was replete with suggestions and challenges made to the witnesses on this particular defence. For example, the cross-examination of PW6 is illustrative* (at p 19 appeal record, Vol 2):

S: Setuju dengan kebolehan Bahasa lnggeris terhad, dia kata berikut 'This bag, 'Uche' give me'?

J: Saya tak ingat.

[29] Similar challenges were also made to PW8 at pp 29–30 and to the investigating

officer (PW9) at p 38 of the same appeal record. These witnesses had, however, denied the appellant ever telling them his version. However, when the appellant had reiterated these matters in his testimony on oath, the suggestions crystallised into evidence and the learned trial judge was duty-bound to consider the appellant's defence.

[30] The facts and circumstances show, in our view, that the defence of innocent carrier was not an implausible one. Significantly, the factual matrix in the present case did not disclose any circumstances to raise suspicion for the appellant to be put on inquiry. There was nothing intrinsically sinister about Uche's request for the appellant to carry the bag and to pass the same to Oyebu, the appellant's housemate. The appellant had also inspected the bag and found it to be empty and unsuspicious. It was also significant that the packages were ingeniously and cunningly concealed behind the panel covering the telescopic handle in the bag (exh P34). This was readily conceded by the prosecution witnesses and noted by the learned judge.

KESIMPULAN

[81] Perlu diingatkan bahawa perayu dalam kes ini perlu mematahkan anggapan di bawah s 37(d) ADB 1952 atas imbangan kebarangkalian. Kami berpendapat bahawa beban perayu ini telah pun dilepaskan berdasarkan kepada kesemua yang dinyatakan di atas. Akhirnya, kami berpendapat bahawa pihak pendakwaan telah gagal untuk membuktikan kesnya terhadap perayu melampaui keraguan yang munasabah.

[82] Oleh itu, kami mendapati bahawa terdapat merit dalam kedua-dua rayuan perayu di hadapan kami ini. Sabitan oleh hakim Mahkamah Tinggi dalam kedua-dua kes ini adalah tidak selamat. Oleh itu, sabitan dan hukuman diketepikan. Perayu dengan ini dilepaskan dan dibebaskan daripada kedua-dua pertuduhan yang dihadapinya.

Kedua-dua rayuan dibenarkan; sabitan dan hukuman diketepikan.

Dilaporkan oleh Muhamad Azham Marwan